

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DESETA I
JEDANAESTA
NEDJELJA KROZ
GODINU

LIPANJ

X. NEDJELJA KROZ GODINU

Ned.	9.	Efrem, Diomed, Ranko, Kolumban
Pon.	10.	Ivan Dominici, Biserka, Dijana,
Uto.	11.	Ivan Dominici, Biserka, Dijana,
Sri.	12.	Bazilid, Leon III., Gašpar
Čet.	13.	ANTUN PADOVANSKI
Pet.	14.	Elizej, Valerije, Rufin, Teofilus Matulionis Vid, Modest
Sub.	15.	Dan kapelanije PU primorsko - goranske

XI. NEDJELJA KROZ GODINU
Zlata, Zlatko, Auro

Ned.	16.	Zlata, Zlatko, Auro
Pon.	17.	Rajner, Inocent, Laura, Diogen
Uto.	18.	Marko i Marcelijan, Ozana, Paula
Sri.	19.	Bogdan, Julija, Protazije, Rajka
Čet.	20.	Margareta, Naum Ohridski
Pet.	21.	Alojzije Gonzaga, Lojzika
Sub.	22.	Ivan Fisher, Toma More, Paulin iz Nole

Naslovnica: Ivanka Demčuk, *Krist*,

Slika preuzeta s: <https://en.ivankademchuk.com>

mihael

14-15/2024.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije, Godište XVIII. (2024.), broj 14-15 (604-5); deseta i jedanaesta nedjelja kroz godinu, 9. i 16. lipnja 2024.

Kontakt:

vIč. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 22 715, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

MEDITACIJA

Srce - dar 3

SLUŽBA RIJEČI

X. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Sotoni je došao kraj 4

HOMILIJA

Grijev 8

KATEHEZA

Grijev protiv Duha Svetoga 10

Mali vjeronaučni leksikon 12

SLUŽBA RIJEČI

XI. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Manje od svega sjemenja na zemlji
postane veće od svega povrća 14

HOMILIJA

Čudesnost kraljevstva nebeskoga 18

MEDITACIJA

Što je to Kraljevstvo Božje? 20

SPOMENDAN

Pedesetnica 23

NAŠI POKOJNI 24

Srce - dar

Svaki put, kad se pripremam za meditacije, pokušavam živo predstaviti osobe kojima su upućene. Pitam se i ovaj put: "Tko si? Gdje i kako živiš? Jesi li zdrav ili bolestan, radostan ili žalostan, mlad ili star?"

Ono što određeno znam o tebi jest da - kao i svaka osoba na ovom planetu - nosiš u sebi neispunjeno srce i neutaživu glad i žeđ za razumijevanjem, za priznanjem, za toplinom, za ljubavlju. Nemoj mi reći, jer ćeš sebi i meni govoriti neistinu, da takvu vrstu gladi i žeđ i možeš ispuniti jelom i pićem i da nakon toga možeš osjećati ispunjenost u svom srcu, ispunjenost ljubavlju i razumijevanjem. Možeš li živjeti samo od kruha, novca i posla?

Za jednog boravka u Parizu, njemački je pjesnik Rilke svakog popodneva izlazio na šetnju s nekom plemkinjom. Šetajući, svaki bi put u jednoj uličici vidjeli neku prosjakinju. Sjedila je duboko pognuta, pružajući lijevu ruku daleko ispred sebe, a pogleda nikad nije dizala. Plemkinja je uvijek davala nešto novca prosjakinji, sigurno više nego inače jer ju je pratio veliki umjetnik. Čudila se kako Rilke nikad ništa ne daje prosjakinji. Jednom o podne dođe joj Rilke ususret s bijelom ružom koju je pažljivo držao u ruci. Ona je gotovo pocrvenjela od radosti, misleći: "Veliki mi umjetnik poklanja ružu." Ali Rilke ne dade ružu plemkinji. Kad su stigli do prosjakinje, Rilke položi ružu na njezinu ruku. Prosjakinja, koja je sjedila duboko pognuta, podiže oči, zagleda se trenutak u Rilkea, a onda ustade i ode. Za sljedeće šetnje o podne, Rilke više nije htio proći tom ulicom. Plemkinja je sama još jednom tuda prošla, ali prosjakinje nije vidjela. Nije se usudila postaviti Rilkeu bilo kakvo pitanje. Šestog ga dana već htjede upitati zašto ne prolaze više onuda, a Rilke je predusretne i reče: "Danas možemo opet proći tom ulicom. Danas je ona opet tu." Kontesa ga upita: "Ali od čega je živjela ovih dana?" Rilke odvrati: "Od ruže!"

Od jedne jedine bijele ruže živjela je ta prosjakinja, od čovječnosti i dobrote, od darova koji ne traže novac, a ipak tisuću i tisuću puta nadilaze materijalne darove.

Pokušaj danas dijeliti svima oko sebe darove koje sigurno imaš u srcu, a pogotovo onima koji misle da uz materijalno bogatstvo imaju i duhovno bogatstvo.

Prvo čitanje: Post 3, 9-15

Neprijateljstvo ja zamećem između roda tvogeg i roda njezina!

Čitanje Knjige Postanka

Pošto je Adam jeo s drveta, zovne ga Gospodin, Bog: „Gdje si?“, reče mu. On odgovori: „Čuo sam tvoj glas u vrtu; pobjah se jer sam gol pa se sakrili.“ Nato mu reče: „Tko ti otkri da si gol? Da nisi jeo sa stabla s kojega sam ti zabranio jesti?“ Čovjek odgovori: „Žena koju si stavio uza me - ona mi je dala sa stabla pa sam jeo.“ Gospodin, Bog, reče ženi: „Što si to učinila?“ „Zmija me prevarila pa sam jela“, odgovori žena.

Nato Gospodin, Bog, reče zmiji:

„Kad si to učinila, prokleta bila
među svim životinjama
i svom zvjeradi poljskom!
Po trbuhu svome puzat ćeš
i prašinu jesti sveg života svog!
Neprijateljstvo ja zamećem
između tebe i žene,
između roda tvogeg i roda njezina:
on će ti glavu satirati,
a ti ćeš mu vrebati petu.“

Riječ Gospodnja

Prvi ljudi podlegli su napasti na koju ih je navela zmija. Protivno Božjoj zapovijedi, jeli su zabranjene plodove. Knjiga postanka ne poistovjećuje zmiju sa Sotonom. Poistovjećivanje sa Sotonom razvija se u judaizmu, što preuzima i kršćanstvo. Izvorno, zmija je predstavljala moć iskušenja. Nakon što su prvi ljudi zgriješili, Bog ih poziva na odgovornost i kažnjava svo troje, ženu, muškarca i zmiju.

Današnja misna čitanja prihvaćaju poistovjećivanje zmije sa Sotonom povezujući prvo čitanje s današnjim evanđeljem u kojemu je opisana Isusova rasprava s pismoznancima i farizejima, s takozvanom Beelzebulovom kontroverzom.

U ovoj biblijskoj priči vidimo s jedne strane izlaganje o moći napasti. Čovjek gubi osjećaj poniznosti i zahvalnosti i želi biti kao Bog, ili veći. S druge strane u istoj priči vidimo tragove primitivnog etiološkog mita, odnosno pokušaja odgovora na pitanja zašto su stvari takve kakve jesu: Zašto zmija, za razliku od drugih životinja, puže na trbuhu, guta prašinu, i zašto je neprijateljski je raspoložena prema čovjeku i drugim bićima; zašto čovjek, za razliku od životinja, ima osjećaj srama od golotinje i zašto nosi odjeću. Biblijska Knjiga Mudrosti (2.-1. st. pr. Kr), poistovjećuje zmiju s đavlom (Mudr 2,24).

Bog govori o neprijateljstvu između roda zmijina i roda ženina i da će u tom neprijateljstvu rod ženin nadvladati. Bog ne govori kako, ali Bog prvim ljudima daje obećanje i nadu. U ranom kršćanstvu, „ženin rod“ poistovjećuje se s Kristom. Premda se to poistovjećivanje može prihvatiti na najopćenitiji način, tim poistovjećivanjem naš današnji tekst prepoznamo kao protoevanđelje, prvi biblijski navještaj radosne vijesti.

V. B.

Otpjevni psalam: Ps 130, 1-8

U Gospodina je milosrđe i obilno je u njega otkupljenje.

Iz dubine vapijem tebi, Gospodine:

Gospodine, usliši glas moj!

Neka pazi uho tvoje

na glas moga vapaja!

Ako se, Gospodine, grijeha budeš spominjao,

Gospodine, tko će opstati?

Al' u tebe je praštanje

da bismo ti služili.

U Gospodina ja se uzdam,

duša se moja u njegovu uzda riječ.

Duša moja čeka Gospodina

više no zoru straža noćna.

Više no zoru straža noćna

nek Izrael čeka Gospodina.

Jer je u Gospodina milosrđe

i obilno je u njega otkupljenje;

on će otkupiti Izraela

od svih grijeha njegovih

Pokornički psalam, poznatiji kao De profundis, vjerojatno je napisan za vrijeme opsade Jeruzalema (usp. 2Kr 18,13; 19,35). Riječ je o pojedinačnoj tužbalici u kojoj nadahnuti molitelj iznosi svoju grešnost, zatim izriče nadu u darovano oproštenje Božje i potiče vjerničku zajednicu na pouzdanje u Božje milosrđe. Potištenost i nevolja potiču molitelja da zazove Gospodina najsnažnije što može, iz dubine srca. Moli za milosrđe koje nadilazi grijeh i spašava čovjeka. Bez milosrđa čovjek bi se osjećao izgubljenim pred Božjom pravdom: „Gospodine, tko će opstati? Al' u tebe je praštanje“ (r. 3b-4a). Nada u oproštenje snažnija je od svega, čak i od same zore koju iščekuje noćna straža. Konačno, psalmist poziva cijeli grešni Izrael (zbog njegove naklonosti idolima) na obraćenje jer je „u Gospodina milosrđe i obilno je u njega otkupljenje“.

Drugo čitanje: 2Kor 4, 13 – 5,1

Vjerujemo pa zato i besjedimo.

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo:

Budući da imamo isti duh vjere kao što je pisano: Uzvjerovah, zato besjedim, i mi vjerujemo pa zato i besjedimo. Ta znamo: onaj koji je uskrisio Gospodina Isusa i nas će s Isusom uskrisiti i zajedno s vama uza se postaviti. A sve je to za vas: da milost - umnožena - zahvaljivanjem mnogih izobiluje Bogu na slavu.

Zato ne malakšemo. Naprotiv, ako se naš izvanji čovjek i raspada, nutarnji se iz dana u dan obnavlja. Ta ova malenkost naše časovite nevolje donosi nam obilato, sve obilatije, breme vječne slave jer nama nije do vidljivog, nego do nevidljivog: ta vidljivo je privremeno, a nevidljivo - vječno.

Znamo doista: ako se razruši naš zemaljski dom, šator, imamo zdanje od Boga, dom nerukotvoren, vječan na nebesima.

Riječ Gospodnja

U Drugoj poslanici Korinćanima Pavao, preuzimajući riječi psalmista, jasno ispovijeda svoju vjeru, potvrđujući tako u sebi život nasuprot smrtnosti o kojoj je govorio u prethodnim redcima. To životvorno iskustvo odražava se i na cijelu Crkvu: „Onaj koji je uskrisio Gospodina Isusa i nas će s Isusom uskrisiti i zajedno s vama uza se postaviti.“ Pavao zamišlja i sebe i one kojima piše u trenutku ponovnoga Gospodinova dolaska na kraju vremena. Kroz niz kontrasta on pokazuje da je život prisutan već sada u raspadljivosti, ali će osobito zasjati u vječnosti. Stoga se ne treba obeshrabriti zbog sadašnjih nevolja, nego se može doista zaključiti: „Ako se razruši naš zemaljski dom, šator, imamo zdanje od Boga, dom nerukotvoren, vječan na nebesima.“ Riječ „dom“ uobičajena je riječ kojom se označavao Hram u Jeruzalemu. Moguće je da Pavao podsjeća na Isusove riječi u kojima on govori o hramu svojega tijela koje će biti razoreno, ali će se trećega dana podići. Time i kršćane vidi bitno združene s Kristovim uskrslim tijelom, a to jedinstvo svoju puninu nalazi „na nebesima“, to jest u Božjoj vječnoj prisutnosti.

Fra Darko Tepert, Glas koncila

Evandjelje: Mk 3, 20-35

Sotoni je došao kraj.

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

U ono vrijeme:

Dođe Isus u kuću. Opet se skupi toliko mnoštvo da nisu mogli ni jesti. Čuvši to, dođoše njegovi da ga obuzdaju jer se govorilo:

„Izvan sebe je!“

I pismoznanci što siđoše iz Jeruzalema govorahu:

„Beelzebula ima, po poglavici đavolskom izgoni đavle.“

A on ih dozva pa im u prispodobama govoraše:

„Kako može Sotona Sotonu izgoniti? Ako se kraljevstvo u sebi razdijeli, ono ne može opstati. Ili: ako se kuća u sebi razdijeli, ona ne može opstati. Ako je dakle Sotona sam na sebe ustao i razdijelio se, ne može opstati, nego mu je kraj. Nitko, dakako, ne može u kuću jakoga ući i oplijeniti mu pokućstvo ako prije jakoga ne sveže. Tada će mu kuću oplijeniti!

Doista, kažem vam, sve će se oprostiti sinovima ljudskima, koliki god bili grijesi i hule kojima pohule. No pohuli li tko na Duha Svetoga, nema oprostjenja do vijeka; krivac je grijeha vječnoga.“ Jer govorahu: „Duha nečistoga ima.“

I dođu majka njegova i braća njegova. Ostanu vani, a k njemu pošalju neka ga pozovu. Oko njega je sjedjelo mnoštvo. I reknu mu:

„Eno vani majke tvoje i braće tvoje, traže te!“

On im odgovori:

„Tko je majka moja i braća moja?“

I okruži pogledom po onima što su sjedjeli oko njega u krugu i kaže:

„Evo majke moje, evo braće moje! Tko god vrši volju Božju, on mi je brat i sestra i majka.“

Riječ Gospodnja

U Evandjelju po Marku Isusa pismoznanci optužuju da izgoni đavle „po poglavici đavolskom“. To bi značilo da Isus djeluje u ime Sotone. Stoga se on morao obraniti od te optužbe pokazujući da njegova djela oslobađaju ljude od djelovanja Sotone, pa se ne bi moglo zamisliti da na taj način djeluje u njegovu korist. Naprotiv, Isus razara Sotonino kraljevstvo. U tom kontekstu on govori i o grijehu protiv Duha Svetoga ili, točnije, proziva one koji hule na Duha Svetoga. Iz cijeloga govora može se razumjeti što bi bila ta hula protiv Duha Svetoga. Pismoznanci, suočeni s jasnim Isusovim djelovanjem u korist čovjeka i u korist Božjega kraljevstva, svjesno krivo tumače njegovo djelovanje, optužujući ga da „Duha nečistoga ima“, što se protivi svakoj logici. Isus hulu protiv Duha Svetoga shvaća kao svjesno i svojevrijedno odbijanje Božjega djelovanja u situaciji kad je čovjek shvatio da se nalazi pred Božjim djelom. Riječ je o svjesnom zatvaranju očiju pred nepobitnim činjenicama. Najbolji čovjekov odgovor na takvu opasnost jest ono o čemu Isus govori u nastavku. Kad su mu javili da ga traže njegova majka i braća, on pogledom okružuje po onima koji su sjedili oko njega, koji su slušali što on govori, pa kaže: „Evo majke moje, evo braće moje! Tko god vrši volju Božju, on mi je brat i sestra i majka.“ Slušati Gospodina i vršiti volju Božju jasno je svrstavanje u Božje kraljevstvo i odbacivanje svake mogućnosti da se pohuli protiv Duha

Fra Darko Tepert, Glas koncila

Grijev

U ovom čitanju i Evanđelju, Isus govori o grijehu i o tome kako se ljudi mogu osloboditi grijeha. On govori o grijehu kao o tome što čini čovjek koji ne vjeruje u Boga i koji ne želi biti dio njegove obitelji. Isus govori o grijehu kao o tome što čini čovjek koji ne želi biti dio njegove obitelji. Isus govori o grijehu kao o tome što čini čovjek koji ne želi biti dio njegove obitelji.

U ovom čitanju i Evanđelju, Isus govori o grijehu i o tome kako se ljudi mogu osloboditi grijeha. On govori o grijehu kao o tome što čini čovjek koji ne vjeruje u Boga i koji ne želi biti dio njegove obitelji. Isus govori o grijehu kao o tome što čini čovjek koji ne želi biti dio njegove obitelji. Isus govori o grijehu kao o tome što čini čovjek koji ne želi biti dio njegove obitelji.

Glavni problem čovjeka krije se u tome što se on otima djelovanju Božje milosti i poticajima Duha Božjega. To nas onda dovodi do stava da čovjek ne može surađivati s Bogom, već da dobro čini snagom duha Zloga ako takvo što čini. Da, to je grijeh protiv Duha Svetoga, o kojem nam Isus govori u Evanđelju (usp. Mk 3,29-30), a to znači ne htjeti povjerovati da Bog djeluje, bez obzira stoje to vidljivo. To se često događa svima nama današnjim kršćanima. Baš takvim stavom čovjek odbija mogućnost biti Isusov brat, sestrai majka, odbija vršiti volju Božju. Evanđelje nam jasno govori; posljedica grijeha jest što umanjuje vjeru, a to navodi čovjeka da ne prihvati Božje djelovanje, nego traži svaki mogući izgovor da ne povjeruje. Problem čovjeka krije se upravo u tome što se on otima djelovanju Božje milosti i poticajima Duha Božjega. To je ono što povezuje današnje prvo čitanje i Evanđelje.

Isusova obitelj

Isus napušta svoju obitelj i želi ljudima objaviti jedan novi način djelovanja

međusobnoga povezivanja. Isus iz svoje povezanost s Ocem nebeskim želi sve ljude uvesti u jednu veliku obitelj u zajedništvo i solidarnost koje izvire iz nepristrane ljubavi njegova Oca. Odnos ljudi prema Bogu i jednih prema drugima Isusu je važniji nego sve obiteljske veze. Pokazujući ljudima Očevu ljubav, jasno im pokazuje i govori da postoji ijedan novi oblik obitelji koji nije utemeljen na krvnome srodstvu nego na životnoj odluci i opredjeljenju. Baš takva obitelj nikada ne razdvaja. Ona samo spaja i povezuje. Isus nailazi i na neprihvatanja svojih najbližih. Njegovi rođaci i majka smatraju da imaju prednost pred drugima da mu priđu bliže, ali ne da ga podrže, nego obuzdaju, da ga primire. Isusova izjava da su njegova obitelj svi oni koji vrše volju Božju ponovno nas vraća na početak Knjige Postanka i obećanje koje je dano svim ljudima. U svakoj se osobi nalazi ono početno od Boga darovano dostojanstvo.

U Isusu ostvarujemo svoj život i svoje poslanje

Isus nas i ove nedjelje poziva da ga slijedimo u svome osobnom životu. Jedino s Isusom možemo ostvariti svoj istinski život i svoje poslanje i biti doista onakvima

kakvima nas je Bog stvorio. Isus nas poziva da poradimo na svojoj samosvijesti koja proizlazi iz našeg položaja djece Božje. A kako to ostvariti? Isus nam pokazuje svojim stavom prema rodbini, odnosno prema njegovoj Majci i braći. Za Isusaje puno važnije duhovno srodstvo, koje proizlazi iz vršenja volje Božje (usp. Mk 3,35). Čitavo Markovo evanđelje pokazuje da Isus poziva sve nas slabe, kojima unatoč tome daruje svoje puno povjerenje. Pozvani smo iskusiti i susresti Boga, a to može svaki čovjek. Nije to povlastica samo onih Isusovih suvremenika ili samo izabranih. Taj susret zahtijeva od čovjeka da se konačno odluči - za Boga ili protiv njega.

„Da!“ ili „Ne!“ Bogu

„Da!“ ili „Ne!“ Bogu jest središnja činjenica ljudskog života. Ako mi kažemo Bogu „Da!“ postajemo Isusov brat, sestra i majka. Svatko je od nas stavljen pred odluku da vjeruje u dobro, odnosno da vjeruje kako se zlo može jedino pobijediti dobrim. Samo na dubljoj, i to egzistencijalnoj razini razlikovanja dobra i zla, a ne na razini krvi i pripadnosti, Isus vidi svoju majku i svoju braću. Bilo bi dobro da si i mi postavimo jedno pitanje: Tko je moj brat i tko je moja majka? Tko je moj narod?

Služba riječi 316/24

svoga što Isus čini pod utjecajem Duha Svetoga. Marko je u 1,12 pokazao kako je Duh Sveti Isusa „nagnao u pustinju“ da se pripravi na mesijansko djelovanje. Glavna aktivnost Isusova prema Marku jest oslobađanje bolesnika od nečistih duhova i pozivanje svih na obraćenje zato što se po Isusovim djelima i riječima približilo Božje kraljevstvo. Farizeji ne riječu Isusova čudesa nego ih zlonamjerno tumače. Tvrde da je on sam opsjednut od nečistog duha te da pomoću đavolskog poglavice izgoni nečiste duhove iz bolesnika (Mk 3,22-30). Isus se žestoko suprotstavlja takvom karikiranju njegovih najplemenitijih akcija. Prema Mateju on se poziva na činjenicu da i Dvanaestorica izgone đavle po njegovoj ovlasti: „Ako li ja po Beelzebulu izgonim đavle, po kome ih sinovi vaši izgone? Zato će vam oni biti suci. Ali ako ja po Duhu Božjem izgonim đavle, zbilja je došlo k vama kraljevstvo Božje“ (Mt 12-27-28). Povijesni Isus time govori da on na poticaj Duha Očeva čini djela koja mu Otac daje i zadaje. Kao čovjek može nekima biti antipatičan, ali hulom proglašava poricanje Duhove prisutnosti u svom djelovanju. Neoprostivu hulu čine oni koji ga zbiljski doživljavaju pa njegova djela zlobno tumače pripisujući ih suradnji s vragom. Isus sebe naziva „Sinom čovječjim“ i time prihvaća ljudski eventualno opravdanu kritiku protiv svoje osobe, ali se žestoko suprotstavlja poricanju Duha Božjega u njegovim

nakanama, planovima i pothvatima. Sve što čini i govori ima za povod i cilj objavljivanja Boga snagom Duha Božjega. Poslušnost Ocu u Duhu vrhunska je norma Isusova djelovanja. Tko se s njim zbiljski susretne, treba prepoznati i prihvatiti Boga iz njegova djelovanja, makar ponešto i imao protiv Isusa kao čovjeka. Isus je „Duhom Svetim pomazan“, kako tumači Petar (usp. Dj 10,38). Poslušan Duhu, on navješćuje evanđelje siromasima i milost Gospodnju svima (usp. Lk 4,18-19).

Duh Sveti u djelovanju Isusovih sljedbenika

Kad kaže da je hula na Duha neoprostiva, Isus opominje i zove, a ne osuđuje. Ne donosi dogmatsku definiciju nego farizeja koji misle da oprostjenje mogu zaslužiti dobrim djelima upozorava da je jedini Bog trajni gospodar oprostjenja. Bog oprostjenje dariva, a čovjek taj dar može pokajnički i ponizno prihvatiti ili ga samodostatno odbaciti.

Sada pogledajmo Lukin tekst: „I tko god rekne riječ na Sina Čovječjega, oprostit će mu se. Ali tko pohuli protiv Duha Svetoga, neće mu se oprostiti. Nadalje, kad vas budu dovodili pred sinagoge i poglavarstva i vlasti, ne budite zabrinuti kako ćete se ili čime braniti, što reći. Duh Sveti poučit će vas u taj čas što valja reći“ (Lk 12,10-12).

Kod Luke je Duh prisutan u Crkvi koja nastavlja Isusovo poslanje u svijetu pa tko ne prihvaća svjedočki navještaj Crkve, huli na Duha Isusova. Odbijati Isusa kao Spasitelja u vremenu Crkve znači griješiti protiv Duha Svetoga. Uskrsli Isus rekao je, prema Luki, da njegovi svjedoci trebaju u njegovo ime propovijedati obraćenje i oproštenje grijeha nakon što se obuku „u Silu odozgor“ (Lk 24,47-49). Duh proslavljenog Isusa prosvjetljuje i jača svjedoke Isusove u svijetu. Tko trajno odbija milosni poticaj Božji što dolazi iz Crkve i po Crkvi, griješi protiv Duha Svetoga. Ovo djelovanje Duha garancija je Crkvi da ispravno primjenjuje Isusove smjernice na nove prilike. Luka donosi u 15. glavi djela apostolskih rasprava o obrezanju muškaraca između grčkih i rimskih pogana koji su pokazivali zanimanje za kršćanstvo. Kako je Isus bio obrezani Židov te također svi apostoli, neki su misionari mislili da taj vanjski znak uključivanja u saveznički narod Božji treba i u kršćanstvu ostati obavezan. Pavao je kao židovski mladić rastao s poganskim kolegama te uvidio da Grci i Rimljani obrezanje smatraju barbarskim običajem kojim se sakati ljudsko tijelo. Kad bi se obrezanje zadržalo kao obavezno, kršćanstvo bi ostalo samo jedna sljedba unutar židovstva. Apostoli su u Jeruzalem god. 49. saslušali Pavlov izvještaj o obraćenju pogana te se pomolili Duhu Svetomu i donijeli odluku da obrezanje i

ostali židovski disciplinski propisi nisu nužni za ulazak u zajednicu Isusovih sljedbenika. U prigodnoj poruci kršćanima koji su prešli s poganstva oni su javili: „Zaključismo Duh Sveti i mi ne nametati vam nikakva tereta osim onoga što je potrebno“ (Dj 15,28).

Pri donošenju ove odluke sudjelovala je „sva Crkva“, tj. zajednica onih u Jeruzalemu koji su se dali krstiti na ime Isusovo, a ne samo Dvanaestorica i Pavao. Oni su tada bili uvjereni da im Bog govori po prosvjetljenju Duha Svetoga. Tako i današnja Crkva vjeruje da je Duh Sveti ne samo čuva da od predanih vjerskih istina ne otpadne nego i da nove probleme svoje i cijelog svijeta ispravno prosuđuje u svjetlu istog Duha Svetoga. Tko to ne priznaje, „teško griješi. Ipak se ovdje radi o Isusovoj proročkoj opomeni i pozivu, a nikako o izricanju konačne osude.

Mali vjeronaučni leksikon

Osuda

Osuda, u monoteističkim religijama, konačan sud koji Bog izriče nad grješnikom u skladu s njegovim zlim djelima.

U starohebrejskoj religiji još nema jasne predodžbe o besmrtnosti u zagrobnom životu pa ni jasne kazne i nagrade za ljudske čine počinjene za zemaljskog života. U antičkom židovstvu već je razvijena takva predodžba pa je usvaja i kršćanstvo.

U Novom zavjetu osuda je posljedica nevjere i okorjelosti, a može se predusresti obraćenjem za zemaljskog života. U kršćanstvu je prihvaćeno vjerovanje u mogućnost negativnog usmjerenja ljudske slobode i vječne kazne za zlouporabu te slobode.

Na Drugome carigradskom koncilu (553) osuđeno je Origenovo učenje o konačnosti pakla i spasenju demona.

U tradicionalnoj kršćanskoj teologiji razlikuje se pojedinačni sud (nakon smrti) i opći (konac svijeta i povijesti). U islamu prevladavaju slične predodžbe, pa i filozofsko-teološka sporenja o vječnosti pakla.

Osveta

Osveta, hebrejski נָקָם *naqam* i נִקְמָה *neqamah*, biblijski naziv koji ne znači osvetu u smislu nanošenja štete, nego ponovno uspostavljanje cjeline i narušenog reda. Mislilo se na Božju kaznu koja je imala pravno obilježje (Izl 21,20). Božja osveta pojavljuje se kao pravno djelovanje, čime bi trebalo ponovno uspostaviti narušeni red: „Moja je odmazda...” (Pnz 32,35).

Prije uspostave pravno organiziranog života u obliku države kao ustanove, vladalo je pravilo krvne osvete (Suci 8). Poslije je na snagu stupilo sudstvo, gdje je zajednica prosuđivala nečiju krivnju ili nedužnost. Tako je krvna o. bila ukinuta (Lev 19,18).

U Novom zavjetu, Pavao odbacuje osobnu osvetu, koja se prepušta Bogu (Rim 12,19).

Prvo čitanje: Ez 17, 22-24

Nisko drvo uzvisujem.

Čitanje Knjige proroka Ezekielia

Ovo govori Gospodin Bog:

„S vrha cedra velikoga,
s vrška mladih grana njegovih,
odlomit ću grančicu
i posadit je na gori visokoj, najvišoj.
Na najvišoj gori izraelskoj nju ću zasaditi:
razgranat će se ona, plodom uroditi
i postati cedar predivni:
prebivat će pod njim sve ptice,
sve će se krilato gnijezditi
u sjeni grana njegovih.
I sve će poljsko drveće znati
da ja, Gospodin,
visoko drvo ponizujem,
a nisko uzvisujem;
zeleno drvo sušim,
a drvu suhu dajem da rodi.
Ja, Gospodin, rekoh i učinit ću!“

Riječ Gospodnja

Ovaj odlomak pretpostavlja povijesni događaj kad je babilonski kralj Nabukodonozor 16. ožujka 597. pr. Kr. osvojio Jeruzalem, skinuo kralja Jojakina a namjestio za kralja njegova strica Sidkiju koji mu je obećao vazalsku lojalnost. Jojakina i pročelnike vodećih obitelji odveo je u sužanjstvo. Među sužnjima bio je i Ezekiel koji je pete godine nakon deportacije dobio poziv za proroka sa zadaćom da tješi sužnje i šalje upute Judejcima koji su još ostali u domovini. Međutim, god. 588. pr. Kr. Sidkija je otkazao podložnost Babiloniji, sklopio savez s Egiptom u nadi da će sačuvati svoju patuljastu državicu.

Ezekiel je kritizirao Sidkiju što je prekršio savez sklopljen uz zazivanje Božjeg imena i time ubrzao propast Judeje izazvavši nov bijes Babilonaca. Prorok je to učinio u obliku alegorijske pjesme, sada sačuvane u 17. glavi Ezekielove knjige, u kojoj Babiloniju i njezina vladara uspoređuje s orlom što visoko leti, najavljuje totalno razorenje svetog grada, ali i obnovu Božjeg naroda u slici cedra koji će sam Bog zasaditi na visokoj gori. Mi za današnje čitanje imamo završni dio alegorijske pjesme koja govori o cedru. Preko proroka Bog najavljuje da će grančicu cedra otkinuti na visokoj planini te je zasaditi "na najvišoj gori izraelskoj". Ona "će se razgranati, plodom uroditi". Tada će poljsko drveće "znati", tj. doživjeti da Bog visoko drvo ponizuje a nisko uzvisuje, zeleno suši, suhu daje da rodi. Prorok ovo govori u vrijeme kad Nabukodonozorova armija sprema nov pohod na pobunjeni Jeruzalem, a zna da slijedi deportacija preostalog judejskog stanovništva i ugasnuće kraljevske loze Davidove. On je prvi trebao povjerovati u spasotvornu moć Boga koji tokom povijesti skida moćne vladare i podiže male narode. Zatim je takvu vjeru i nadu trebao prenositi na sužnje u Babiloniji. Ovakvim vedrim pouzdanjem u Boga koji "govori i čini" (usp. r. 24) Ezekiel je slika Isusa koji je pun optimizma, ali nije naivan.

Otpjevni psalam: Ps 92, 2-3.13-16

U Gospodina je milosrđe i obilno je u njega otkupljenje.

Dobro je slaviti Gospodina,
pjevati imenu tvome, Svevišnji;
naviještati jutrom ljubav tvoju
i noću vjernost tvoju. !

Ko palma cvate pravednik
i raste ko cedar libanonski.
Zasađeni u domu Gospodnjemu,
cvatu u dvorima Boga našega .

Rod donose i u starosti,
sočni i puni svježine:
da navijeste kako je pravedan Gospodin,
Hrid moja, onaj na kome nema nepravde .

Otpjevni psalam danas je preuzet iz dvanaestog poglavlja Izaijine knjige. Riječi koje se spominju, podsjećaju na Moj-sijevu pjesmu nakon prelaska preko Crvenog mora (usp. Izl 15,2). Bog je predstavljen kao spasenje i izvor spasenja. On ujedno stvori i učini divote u povijesti, ali ih nastavlja činiti i danas. Izvor spasenja koji je u Bogu zasigurno proizlazi iz njegovog srca.

Drugo čitanje: 2Kor 5, 6-10

Trsimo se da mu omilimo, bilo naseljeni, bilo iseljeni.

Čitanje Druge poslanice sv. Pavla apostola Korinćanima

Braćo:

Uvijek smo puni pouzdanja makar i znamo: naseljeni u tijelu, iseljeni smo od Gospodina. Ta u vjeri hodimo, ne u gledanju. Da, puni smo pouzdanja i najradije bismo se iselili iz tijela i naselili kod Gospodina. Zato se i trsimo da mu omilimo, bilo naseljeni, bilo iseljeni. Jer svima nam se pojaviti pred sudištem Kristovim da svaki dobije što je kroz tijelo zaradio, bilo dobro, bilo zlo.

Riječ Gospodnja

Apostol Pavao u svojoj Drugoj poslanici Korinćanima razmišlja o nadi koja mu daje snagu, premda „to blago imamo u glinenim posudama“. Pavao je svjestan da ga nakon smrti očekuje blizina Gospodinova, a dotada kao da je iz njega „iseljen“. U tome i jest bit života kršćanina. On živi u vjeri, a ne u gledanju, dok očekuje trenutak konačnoga susreta s Gospodinom. U svojoj Prvoj poslanici Korinćanima tu je stvarnost apostol opisao koristeći se slikom zrcala: „Doista, sada gledamo kroza zrcalo, u zagonetki, a tada – licem u lice! Sada spoznajem djelomično, a tada ću spoznati savršeno, kao što sam i spoznat.“ Do konačnoga „gledanja“ Gospodina ostaju „vjera, ufanje i ljubav“. Zato je u tom tekstu naglašena potreba pouzdanja, koje kršćanina usmjerava prema budućoj prisnosti s Bogom. Vjernik ima toliko pouzdanje u Boga da s nestrpljivošću iščekuje trenutak susreta s Gospodinom, kad će ga vidjeti licem u lice. Ipak, taj konačni susret podrazumijeva i sud, pa se od vjernika zahtijeva da nastoji „omiliti“. Iz apostolovih je riječi međutim vidljivo da ta njegova želja da Bogu „omili“ nije potaknuta strahom od suda, nego žudnjom za Bogom. Ljubav ga pokreće. Sud jest Kristov, no pravu presudu donosi čovjekov zemaljski život. Čovjek si svojim zemaljskim životom „zarađuje, bilo dobro, bilo zlo“. Krist kao sudac samo konstatira što si je čovjek zaradio, pritječući mu svojom pomoću i milošću za vrijeme života ne bi li se odlučio za dobro.

Fra Darko Tepert, Glas koncila

Evandjelje: Mk 4, 26-34

Manje od svega sjemenja na zemlji postane veće od svega povrća

Čitanje svetog Evandjelja po Marku

U ono vrijeme:

Isus govoraše mnoštvu:

„Kraljevstvo je Božje kao kad čovjek baci sjeme u zemlju. Spavao on ili bdio, noću i danju sjeme klija i raste - sam ne zna kako; zemlja sama od sebe donosi plod: najprije stabljiku, onda klas i napokon puno zrnja na klasu. A čim plod dopusti, brže se on laća srpa jer eto žetve.“

I govoraše:

„Kako da prisposodobimo kraljevstvo nebesko ili u kojoj da ga prisposdobi iznesemo? Kao kad se gorušičino zrno posije u zemlju. Manje od svega sjemenja na zemlji, jednoć posijano, naraste i postane veće od svega povrća pa potjera velike grane te se pod sjenom njegovom gnijezde ptice nebeske.“

Mnogim takvim prisposodobama navješćivaše im Riječ, kako već mogahu slušati. Bez prisposdobe im ne govoraše, a nasamo bi svojim učenicima sve razjašnjavao.

Riječ Gospodnja

Tema je evanđeoskih prisposdoba kraljevstvo Božje. U prvoj se govori o „čovjeku“ koji baca sjeme u zemlju, a ono, bez nekoga osobitoga čovjekova truda, klija i raste. Kraljevstvo Božje, predstavljeno sjemenom koje klija i raste, u sebi nosi silu koja će ga dovesti do punoga cvata.

To je još više naglašeno riječima: „Zemlja sama od sebe donosi plod.“ Usto, rast se kraljevstva događa postupno: najprije stabljika, potom klas i na kraju mnogo zrnja na klasu. Posljednji redak prve prisposdobe ponovno se osvrće na onoga „čovjeka“ koji je i zasijao sjeme. „On“ se laća srpa jer je stigla žetva. Iako takve prisposdobe obično ne dopuštaju pretjerana tumačenja, nego valja tražiti samo glavnu poruku, a to je na tom mjestu počelo rasti i razvoja kraljevstva Božjega, ipak bi se moglo nešto reći i o tom „čovjeku.“ On može spavati ili bdjeti, no kraljevstvo će rasti. Glagoli spavati (grč. katheudo) i bdjeti (grč. egeiro) mogu značiti i umrijeti, odnosno ustati, uskrsnuti. Na taj bi se način igrom riječi naznačilo da je sijač kraljevstva Božjega Krist. On je tada i taj koji će se pojaviti o žetvi, kad kraljevstvo dođe do svoje punine, te nastupi posljednji dan. Druga prisposdoba govori o gorušičinu zrnu posijanu u zemlju. U njoj je u središtu pozornosti veličina toga kraljevstva. Razgranatost izrasle biljke mogla bi upućivati na starozavjetne slike veličine i slave kraljevstava koja taj svoj sjaj zahvaljuju Bogu i njegovoj snazi. Evandelist zaključuje odlomak s prisposodobama podsjećajući da je Isusovo propovijedanje sadržavalo „mnoge“ prisposdobe kojima je govorio narodu, a učenicima, upućenijima, nasamo je „sve razjašnjavao“. Isusova riječ postaje razumljiva onima koji ga izbliza slijede, onima koji nastoje zajedno s njim živjeti.

Fra Darko Tepert, Glas koncila

Čudesnost kraljevstva nebeskoga

Isus je u prisposodobama propovijedao dolazak kraljevstva Božjeg. Te male priče i primjeri uzeti iz svakodnevnog života njegovih slušatelja tako su jednostavne i na poseban način jasne. Čak i mi, današnji slušatelji koji se nalazimo daleko izvan kruga života i kulture Isusovog vremena i njegovih suvremenika možemo razumjeti poruke i njihovo značenje. I mi možemo u svoj svakodnevni život utkati kraljevstvo nebesko koje se u Isusovim prisposodobama nazire i otkriva. No, ponekad je potrebno zagrepsti ispod svakodnevice i potražiti nove riječi i nove misli kako bi ljudi našega vremena mogli razmisliti o Isusovom propovijedanju i čuti njegove poruke. I te nove riječi i nove misli trebaju biti jednako jednostavne i jednako blize i razumljive današnjem čovjeku kao što su Isusove prisposdobe bile razumljive i jasne njegovim slušateljima. Te riječi kako bi ih svatko mogao razumjeti trebaju biti razumijevane ne samo razumom i logikom nego srcem i dobrom voljom.

U današnjem evanđelju čuli smo dvije prisposdobe. Jednu o zrnu koje samo raste,

a drugu o sićušnom gurušičinom zrnu. I jedna i druga prisposdobe želi nam nešto poručiti o tajni kraljevstva Božjeg. Kraljevstvo Božje nije statična stvarnost nego proces rasta koji ima svoj početak i svoj kraj. No, taj kraj nije prestanak nego ispunjenje, završetak koji donosi plod izrastanja. Na početku je ljudski rad - sijanje sjemena. A ono što se kasnije događa nije u ljudskoj moći. Istina je da o zrnu treba brinuti i paziti na njega. Medjutim, sam rast ostaje čudo koje se događa pred našim očima. Rast je, možemo reći, veliko iznenađenje jer mu mi ne možemo ništa pridonijeti nego samo čekati i diviti se. Čak i iz najmanjega zrna može narasti nešto veliko.

Kraljevstvo Božje u sebi sadržava poruku koja se nas tiče. Mi možemo samo posijati sjeme no nema garancije da će to sjeme i izrasti. Mi možemo samo raditi i diviti se onome što iz našega rada proizilazi. Ta poruka zrna tiče se naše vjere po kojoj mi stavljamo svoj rad na raspolaganje Bogu i u povjerenju dopuštamo da on iz pozadine, nevidljivo i skriveno djeluje.

U današnjem svijetu navikli smo na brza i vidljiva ispunjenja naših želja. Čekanje i napetost iščekivanja padaju nam teško. Mi

<https://www.vjeraidjela.com/>

želimo nešto učiniti i odmah dobiti plodove i vidljive znakove uspjeha. Prispodoba o zrnju za koje se Bog brine i koje samo raste uči nas kako imamo vlastite granice i kako naš rad i naša nastojanja nisu svemoguća. Čekati sve do vremena žetve označava našu potrebu za strpljivošću i predanjem našega djelovanja u ruke Božje.

Prispodoba o gorušičinom zrnju, o snazi evanđelja i riječi Božje koja se čini često tako slabom i neprimjetnom no, unatoč svemu tome, ona izlazi na svjetlo dana i uspjeva u mraku svijeta. Ova nas prispodoba uči kako iz prezrenog i malenog zrna mogu izrasti velike stvari. Sjetimo se samo kako smo svi mi bili nekakva djeca koja nisu mogla ništa samostalno učiniti, no u nama je polako bujao život i danas imamo snagu odraslih ljudi. Jednako je tako s krštenjem koje smo primili, s milošću Božjom koja nas je oprala. Bog koji nas je u sebe uronio daje nam snagu da izrastemo u odrasle ljude koji duhom Božjim mijenjaju svijet i čine velika djela. Naša krizma i darovi Duha Božjega ojačali su nas te možemo iznijeti u svijet snagu svoje vjere. Bez obzira bili odrasli ili mladi, bili djeca ili starci, osjećali se slabo ili nemoćno, mi znamo kako u našem životu ne

uspjevamo sve samo vlastitim snagama nego silom koju Bog svojom milošću u nas ulijeva. Ta sila mijenja svijet. Bog u nama i kroz nas djeluje i kadar je učiniti čudesa koja navješćuju dolazak njegova kraljevstva. Stoga, kada molimo u Očenašu, „dođi kraljevstvo tvoje“ ne molimo samo da se ostvare naše fantazije o miru među ljudima, zajedništvu i slozi, pravednosti i ljubavi, nego nas ta molitva poziva da i mi nešto učinimo. Ona nas poziva da i mi posijemo sjeme u naše međuljudske odnose, u našu obitelj, u našu kršćansku zajednicu. Tada ćemo moći s pozornošću gledati i pratiti kako Bog iz toga našeg malenog djela pravde, ljubavi i mira, svojom milošću izvodi čudesno svoje kraljevstvo koje će do žetve donijeti svoj plod.

Što je to Kraljevstvo Božje?

Mi obično mislimo da je kraljevstvo Božje nešto što treba zaslužiti, nešto što se tiče života nakon smrti. Doista, što je to zapravo kraljevstvo Božje? Što to znači kad Isus kaže da je blizu? Gdje je? Može li se vidjeti ovdje, na zemlji?

Kad đavao kuša Isusa, onda mu kaže: „Evo, dat ću ti sva bogatstva i slavu svijeta, jer to je meni dano i ja dajem kome hoću.“ To znači da svijet pripada đavlu. Đavlu je to dano onog časa kad su Adam i Eva dopustili da on nad njima ima vlast. Tada su oni izgubili vlast koju im je Bog dao da upravljaju zemljom, a đavao ju je preuzeo.

Međutim, u taj svijet onda dolazi Isus i donosi kraljevstvo Božje, Božje kraljevanje i upravljanje. Isus dolazi da razvlasti đavla. Prema tome, kraljevstvo je Božje ovdje, među nama. No, dokle god jesmo u đavolskom svijetu, bit ćemo robovi, a čim prijeđeš u kraljevstvo Božje, a ono je tu, pred tobom, ti si slobodan i Božji. Postaješ vrhunski inteligentan, imaš ono što su imali Adam i Eva još u raj, ali i daleko više od toga.

Promisli

Jesam li kao kršćanin svjestan ove istine? Čini se da mi stalno ostajemo s ove strane, u đavolskom svijetu, samo povremeno molimo Boga da nam pomogne u nekim stvarima. Tako stalno zamišljamo da molitva zapravo spašava, no kad bi molitva spašavala, onda Isus ne bi trebao doći da umre za nas.

Možeš zapisati neku od rečenica i odgovoriti:

Kad čujem za kraljevstvo Božje, pomislim da...

Kad bi mi Isus i njegovo kraljevstvo bili najvažniji, moj bi život ...

Nagovor

Dakle, između kraljevstva Božjeg i kraljevstva Sotone je ponor koji treba prijeći, crna rijeka koju treba preploviti. Kad si u kraljevstvu Božjem, onda imaš vlast kao Isus. Onda možeš pobijediti i patnju i bolesti, možeš napraviti vrhunska djela zemlji. Svoj profesionalni, obiteljski i bračni život možeš učiniti vrhunskim. Imaš inteligenciju od Boga, imaš moć samoga Boga.

No, kako prijeći taj ponor iz kraljevstva Sotone u Božje kraljevstvo? Kako su to uspjeli apostoli i sveci? Pogledaš li u njihov život, vidjet ćeš: njima je Bog bio na prvom mjestu! Jedno je zvati se kršćaninom, a drugo je biti kršćanin! Kad je tebi Bog važniji od svega, kad je Duh Sveti prva i zadnja snaga kojom radiš u ovom svijetu, tad se u tebe slijevaju Njegove snage, Njegova inteligencija i sposobnost. Tad se to na tebi i vidi, i sve u životu ide drugačije. No, do tog se ne dolazi s malo naše molitve, nakon koje u svakodnevici opet živim po svojoj „domaćoj pameti“. Upravo taj dvostruki život Isus zamjera farizejima. Zato je prije svega potrebno razmišljati o tomu kako dobiti što više Duha Svetoga, o tomu kako ćeš tada biti vrhunski i na poslu, i u obitelji i drugdje, jer tada će te Duh Božji, a ne samo tvoj, voditi! Taj se prijelaz, dakle, u tebidogađa, to nije fizički prijelaz, nego prijelaz duha. To znači: ti dotle ideš, moliš, obraćaš se dok ne osjetiš da si postao drugačiji, da si postao nov čovjek. Odjednom vidiš da sada misliš na Božji način, vidiš da vladaš svijetom, da zlo nad tobom više nema vlasti.

To je ispunjenje Duhom Svetim, da si ti jednostavno u kraljevstvu Božjem u kojemu vlada mentalitet Duha i snaga kraljevstva Božjeg, a ne kraljevstva sotone. U tebi je kraljevstvo Božje. Nije to mjesto u koje trebaš doći, to je kvaliteta tvoga života u koju trebaš stići. Tad ti više ni truh, ni spavanje, ni slava, ni novac, ni običaji ni

obziri, ništa ti od toga više nije važno. Tada si samo sretan što osjećaš kako te Bog čini genijalnim, sposobnim; drugačiji si od drugih, vidiš ono što drugi ne vide. To je takva ljepota da je to teško izraziti riječima. Tada nastaje oko tebe bolji svijet, tada se svi mijenjaju. To zrači na druge ljude oko tebe.

Osluškuj u tišini i spusti u svoje srce

Gdje je snaga za taj prijelaz u nama? Gdje je snaga za kraljevstvo Božje? „Kršćanine, postani svjestan svoga dostojanstva!“ (Sveti Leon Veliki, papa)

1. Najprije postani svjestan da je kraljevstvo Božje po sakramentima u tebi! U tebi je Presveto Trojstvo: Otac po krštenju, Sin po euharistiji, Duh Sveti po sv. potvrđi! Kraljevstvo je Božje u mom krštenju, euharistiji, krizmi.

2. Davno si primio te sakramente, no jesi li ih ikad svjesno prihvatio? Oni su sjeme koje treba izrasti, a to je moguće tek kad ih prihvatiš. Sada to možeš učiniti.

3. Da bi iskusio/la Božje kraljevstvo, sada **motri, gledaj sebe: ja sam dijete** Božje, ljubljeni sin, ljubljena/ kći dobroga Oca sa srcem majke. Ja imam temelj života, imam pravo na sve što je Otac obećao, ja sam njegov baštinik. On u meni vidi Isusa. Slušaj

kako ti kaže: „Ti si moj ljubljani sin, moja/ ljubljena kći! U tebi mi sva milina!“ Osluškuj kako po Božjim riječima u tebi raste sigurnost i milina! **Motri, upijaj tu stvarnost i osluškuj!**

4. Zatim **motri: tijelo Isusovo je u meni!** Evandeoski Isus koji prašta grijehe, liječi, umire i uskrisava, sa mnom je. Isus sada meni oduzima grijehe koje mu priznajem. „Dajem ti, Isuse, svoju, oholost, lijenost, svoje ogovaranje, mrmljanje, psovke, svoju nevjeru, svoje negativne misli i riječi,... sve što me zatvara djelovanju tvoga Duha.... Opraštam pred tobom svima koji su me povrijedili i molim sve ljude da meni oprostite što ih ne znam ljubiti. Dotakni, molim te, ono što me boli, tamo gdje moja duša krvari, ... kao što si ozdravio onog gubavca, otvorio oči slijepcu, tako mene sada ozdravi. Odričem se rastresenosti i svega što me od tebe odvaja...“ **Motri kako Isus u tebi čini sve novo, postaješ slobodan, zdrav, osmišljen čovjek!**

5. Duh Sveti u tebi je po sv. potvrdi. On oživljava sve tvoje stanice, On te tješi te, brani, uvodi u istinu. **Motri sada polako: ne dišem samo ja, Duh Sveti diše sa mnom, Duh Sveti me oživljava. Ja sam hram Duha Svetoga.**

6. Duh Sveti oživljuje Isusa u tebi i ostvaruje Isusova obećanja. Zato je važno imati Isusove riječi. Sjeti se kako Isus

kaže: „Bit ćete mi svjedoci.“ „Primate Duha Svetoga.“ **Ostani u tišini i motri Isusa koji baš upravo tebi to obećava. Motri Duha Svetoga kao osobu u sebi, najdražeg prijatelja koji ostvaruje kraljevstvo Božje u tebi.** Očekuj taj novi život, život u kojem te Duh Sveti čini sposobnim, kreativnim, djelatnim, etičnim, lijepim, dobrim, istinitim, čovjekom koji ljubi.

7. Učini **znak križa na sebi** polako, sa sviješću: Otac me je zamislio i htio, Sin me spašava i otkupljuje, Duh Sveti. ostvaruje u meni taj spas i otkupljenje. Presveto je Trojstvo u meni! Često se u danu podsjećaj i govori:

„Oče, Sine, Duše Sveti! Svemogući, Vječni Bože! Ja mogu jer sam dijete Božje, ja hoću (odlučujem se), ja vjerujem!“

Sveti Vid

15. lipnja

Sveti Vid je mučenik s početka 4. stoljeća. Rašireno štovanje ovoga sveca najbolje je jamstvo za njegovo postojanje i svjedočenje za Krista. Budući da imamo premalo povijesnih podataka o svetom Vidu, podsjetimo na jednu legendu o njemu. Prema spisu nastalom oko 600. godine, sveti Vid rođen je u bogatoj, poganskoj obitelji na Siciliji. Njegov odgajatelj Modest i hraniteljica Krescencija uputili su ga u kršćansku vjeru i krstili. Vid je kao dječak sa sedam godina bio prokazan, i otac ga je htio prisiliti da se odrekne vjere. Otac je kasnije oslijepio i žrtvovao rimskom bogu Jupiteru vola za ozdravljenje, ali uzalud. Oca je izliječila Vidova molitva, ali je dječak u sedmoj godini ipak morao pobjeći u Lukaniju, zajedno sa svojim učiteljem Modestom i njegovom ženom, odgojiteljicom Krescencijom. Putem im je hranu na brodić donosio orao.

U Lukaniji je Vid čudesima liječio bolesnike, pa ga je car Dioklecijan zajedno sa skrbnicima pozvao u Rim da mu ozdravi sina od padavice. Vid mu je izliječio sina, ali nije htio žrtvovati poganskim bogovima pa je osuđen na smrt, zajedno sa svojim skrbnicima. Bačen je u kotao vrućeg ulja, iz kojeg je izašao nepovrijeđen; zatim su ga bacili u jamu gladnim lavovima, no on ih je blagoslovio pa su samo ležali do njegovih

<https://forum.lokalpatrioti-rijeka.com/>

nogu. Nakon brojnih mučenja, anđeo ga je izveo iz tamnice i otpratio njega i skrbnike u Lukaniju, gdje su oko 303. godine preminuli od pretrpljenih muka.

Bez obzira na legendu, povjesničari smatraju da je Vid zaista postojao, jer je štovanje takve jačine moguće samo za stvarno postojeću osobu. Tomu u prilog ide i činjenica da su njegove relikvije prenošene iz jednoga grada u drugi i veoma štovane. Vid je bio zaštitnik mnogih mjesta. Čak na 150 mjesta tvrdili su da imaju njegove relikvije, a 1300 mjesta uzelo ga je za svoga zaštitnika. Ubroyen je i među 14 svetaca zaštitnika u nevolji, zazivaju ga u pomoć padavičari, histerici, opsjednuti.

<https://hkm.hr/>

NAŠI POKOJNI

MIRO KOŠČAK,

PU varaždinska, Slatinski Drenovac, 12. lipnja 1992.

MILAN ARAMBAŠIĆ,

PU osječko - baranjska, u službi, državna granica na rijeci Dunav, 15. lipnja 1998.

ŽELJKO GOLEM,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 16. lipnja 1993.

NENAD KRMPOTIĆ,

PU primorsko - goranska, u službi, Veles, Povile, 17. lipnja 1992.

VLADO BUSAK,

PU karlovačka, u službi, Lasinja, 19. lipnja 1996.

ADRIAN GORŠIĆ,

PU karlovačka, U službi, Karlovac, 21. lipnja 1996.

DARKO BOŽIČEVIĆ,

PU ličko - senjska, Otočac, 22. lipnja 1994.

POČIVALI U MIRU!